

Heleu cuco

Curierul Misionar

Anul XXIII

Iulie, 1945

No. 7

Arusa

Orfana

Cel mai frumos, mai dulce nume
Mai plin de farmec pe pământ,
O perlă scumpă 'ntre odoare
Pot spune că-i acest cuvânt:
M a m a !

Când am zărit de prima dată
Lumina zilei pe pământ,
Văzui de mine apropiată
Un chip plăcut și-atât de blând;
Privea la mine și zâmbia.
Aceasta era... mama mea.

De-atunci, întruna cu iubire
Stând lângă mine mă 'ngrijea,
Pătrunsă de-un duh de jertfire
In cântece mă adormea.

Când mă aflu în suferință,
Sau când vreo boală mă 'ncerca,
Ea mă 'ngrijea cu stăruință,
Și nopți la rând ea priveghea.

La patu-mi în sfântă veghere,
Adesea ea ingenunchia
Cu lacrimi, striga cu putere,
Părintelui sfânt se ruga,

Și nu putea găsi odihnă
Cât timp eu încă sufeream;
Abia atunci își afla tihnă,
Când iarăși mă 'nsănătoșeam.

De lucru foarte 'mpovărată
Era, lucra peste puteri;
Nu aștepta nicio răsplată
Nu aștepta nici mângâieri,

Aceasta-i era fericirea:
Ca să ne vadă mulțumiți;
Pute-ai întrezări iubirea
In ochii-i suavi și obosiți.

Cu vocea dulce, iubitoare
Cu chipul blând surăzător;
In sfatu-i găseam îndrumare
Cum să mă port în viitor.

Ea îmi sădi 'n suflet credința,
Increderea în Dumnezeu.

Ii datorez tot ei ființa,
De Ea 'mi voiu aminti meșeu.

Dar într'o zi, de istovire
Căzu slăbită 'n amețeală;
Avea adesea presimțire
Că boala îi va fi fatală.

Simțind că ora despărțirii
Sosește fără întârziere,
La tronul sfânt al ispășirii
Se roagă 'n sfântă priveghere,

Imploră-a cerului iubire,
Primind iertare, mângâiere;
Și-atunci ca semn de despărțire
Făcu un gest de ... revedere.

Apoi căzu în agonie...
Din care nu-și mai reveni,
Un somn de-adâncă letargie,
Inchise ochii... și ... muri.

De-atunci, mă simt străină 'n lume
Orfană, fără mângâiere,
Căci mama mea cu alte mume
Se află 'n locul de tăcere.

Ca ultim cuvânt ea mi-a lăsat
O sfântă amintire;
La ea'n tot timpul s'a aflat
Virtute, sfaturi și iubire.

In lume, mame pot să fie,
Dar pentru mine, nu va fi,
Chiar de-aș trăi o veșnicie,
Ca mama nu voi mai găsi.

Spre cer înalt de-acum privirea
Spre blândul meu Mântuitor
Să-mi dirijeze El pornirea
Pe-acest pământ întristător.

Părinte Sfânt al mângâierii.
Speranță 'n Tine voi avea!
Fă Tu ca 'n ziua învierii
Să pot vedea pe mama mea!

C. G. Ionescu
Gura-Humorului

Adunările din Țigănești

Cu ocazia celei de a doua serii din caravana de evanghelizare, împreună cu surorile Demetrescu și doctor Elena Iacob, am plecat spre Țigănești, Comunitatea unde trebuia să ținem adunările.

Timpul era frumos, câmpul plin de un verde viu, pretutindeni flori și păsări, iar soarele inunda lumea cu lumina lui îmbucurătoare. Primăvara și-a făcut o intrare triumfală.

În mersul iute al mașinei străbatem câmpiile întinse, coborâm văi bogate, urcăm dealuri cari în acest anotimp mai păstrează ceva din frumusețea edenică cu cari erau împodobite altădată.

Privind la frumusețile naturii și cuprinzând cu privirea orizontul unde albastrul cerului se întâlnește și se îmbrățișează tainic cu verdele pământului împodobit și reînviat, simt că ființa mi se contopește cu imensitatea. Aci Dumnezeu se descopere mai bine, iar sufletul simte o putere care purifică și înalță.

Absorbit de semnele iubirii și încurajării ale Tatălui nostru ceresc, încep încet să îngân frumoasa noastră cântare:

*„O, Doamne, fă să vină ziua,
Să vină cât mai grabnic ceasul,
Când tot lăsând să-mi iau adio,
Și pentru veci să-mi uit necazul“.*

Adunarea este mare, frumoasă și curată. Tinerii și tinerele sunt adevărate podoabe ale Casei lui Dumnezeu. Frații și surorile veniți din diferite Comunități, ascultă dornici la soliile cari li se adresează. Inimile noastre se lasă convinse, pentru că Cuvântul este din partea Domnului. Ei știu lucrul acesta și de aceea primesc cu bucurie.

Un punct însemnat și mișcător a fost expunerea soriei Demetrescu despre experiențele făcute cu Dumnezeu: cum rugăciunile au fost ascultate și s'a primit răspuns satisfăcător; cum spitalele din București au fost vizitate unul câte unul, unde s'au intonat frumoasele noastre cântări, și s'au distribuit tuturor răniților broșuri religioase și alimente.

Sora doctor Iacob vorbește foarte mișcător și convingător de nevoia de reformă în alimentația noastră, în casele noastre și în corpurile noastre. Cuvintele și îndemnurile dânzei sunt primite cu multă bucurie și recunoștință. Simțeam că influențe cerești sunt în jurul nostru

și ne conving de aceste adevăruri solemne, descoperite pentru zilele noastre.

Duminecă după amiază, tineretul din comunitățile prezente, adică Țigănești, Poroschia, Brânceni și Cervenia, au dat o prea frumoasă producție, condusă de fratele Ioan Găină. Cântări, poezii și diferite declamări se revărsau peste adunarea arhiplină. Dela copiii cei mici, de abia răsăriți în viață și până la tinerii și tinerele plini de voieșie, toți au dovedit, prin contribuția adusă la realizarea acestui program, că au înțeles superioritatea idealului creștin.

Fratele Dragomirescu, venit ocazional în timpul adunărilor, a fost invitat să reprezinte Școala Misionară. Timp de o oră și jumătate, dânsul ne-a transportat în imensitatea universului lui Dumnezeu, în infinitul cel mare și infinitul cel mic, demonstrându-ne numai unele din minunatele lucrări ale înțelepciunii nemărginite. Ne simțeam cu toții bine în acest sanctuar al științei și înțelepciunii lui Dumnezeu, și nu am fi vrut să ne mai întoarcem de acolo.

La încheierea adunărilor s'a făcut de către noi toți o nouă consacrare și un nou vot de credincioșie, după care cu părere de rău ne-am despărțit de iubiții noștri frați și surori de credință, cari ca și noi, așteaptă și ei revenirea în curând a Domnului Hristos.

Ar.

STRAJĂ DIMINETII Iulie 1945

Duminecă 1: Ioan 14, 16, 17; Luni 2: Ioan 16, 17; Marți 3: Fapte 11, 6; Miercuri 4: Ioan 14, 26; Joi 5: Ioan 15, 26; Vineri 6: Ioan 16, 13; Sâmbătă 7: Ioan 16, 8; Duminecă 8: Luca 12, 12; Luni 9: 1 Ioan 3, 24; Marți 10: 1 Cor. 2, 9, 10; Miercuri 11: Ioan 20, 22; Joi 12: Luca 11, 13; Vineri 13: Matei 12, 31; Sâmbătă 14: Matei 12, 32; Duminecă 15: Fapte 4, 31 ult. p.; Luni 16: 1 Tes. 4, 8; Marți 17: Efes. 4, 30; Miercuri 18: Gal. 4, 6; Joi 19: Titu 3, 5; Vineri 20: Rom. 14, 17; Sâmbătă 21: Rom. 15, 13; Duminecă 22: 1 Cor. 12, 3; Luni 23: Zah. 4, 6; Marți 24: Rom. 5, 5; Miercuri 25: 2 Cor. 3, 18; Joi 26: Rom. 8, 9; Vineri 27: Rom. 8, 10; Sâmbătă 28: Rom. 8, 11; Duminecă 29: Rom. 8, 14; Luni 30: 1 Cor. 6, 19; Marți 31: 2 Tes. 2, 13.

Curierul Misionar

Organ al Uniunii Comunităților Evanghelice A. Z. S. din România

Anul XXIII

Iulie, 1945

No. 7

Redactor-responsabil: V. Florescu

Spiritul Profeției în Mișcarea Adventă.

Sosirea darului Spiritului profetic

Mișcarea adventă precisă s'a arătat după marea mișcare de trezire adventă din primele decenii ale secolului al nouăsprezecelea, care a ajuns la apogeu în anii dinainte de 1844. Ea s'a răspândit în toate țările cu solia precisă despre ceasul judecății, chemând pe oameni la ținerea poruncilor lui Dumnezeu.

Formarea mișcării

E ceva minunat de a urmări mâna providenței divine în nașterea mișcării, soliei ei și a oamenilor care o compun. Pentru a vesti solia întreită, era nevoie ca vestitorii ei să înțeleagă în primul rând cele trei mari adevăruri date de Apocalips 14:

1. Poruncile lui Dumnezeu și adevărul despre Sabat.

2. Insemnătatea ceasului judecății. Și, așa cum era prezentat în Apocalips 12.

3. Rămășița bisericii profeției trebuia să aibă darul Spiritului Profetic. Nu s'a lăsat pe seama unui om, sau a unei grupări de oameni de a alcătui o mișcare pentru a îndeplini aceste caracteristice. Providența divină a înghebat mișcarea atunci când a sosit ceasul judecății în 1844. Iată trei trepte ale acestei lucrări:

1. În 1844, în New Hampshire, în Noua Anglie din America de Nord, o grupă de credincioși adventiști devotați a văzut adevărul privitor la poruncile lui Dumnezeu. Ei înțeleseră că tradiția bisericească pervertise în chip negliuit porunca patra; iar în Martie 1844, cei dintâi membri ai acestei grupe au început să țină Sabatul poruncii a patra din decalog.

2. În același an, în Octombrie 1844, adevărata lumină cu privire la sanctuarul ceresc și legătura lui cu ceasul judecății, a început să lumineze într'o grupă mică de credincioși adventiști în partea apuseană a statului New York, America.

De aci înainte reprezentanți ai celor care țineau Sabatul venită în legătură cu aceia care aveau lumină cu privire la lucrarea de judecată, curățirea sanctuarului. Când cele două

grupe au făcut schimb de lumină asupra adevărului biblic, au pus prin aceasta temelia unei mișcări care susținea poruncile lui Dumnezeu și care ținea adevărurile biblice necesare pentru a vesti în chip inteligent solia: „Ceasul judecății a venit“.

3. Ceva mai târziu, în anul 1844, — acest an fatal al profeției — în părțile răsăritene din Noua Anglie, în Statul Maine, se afla o grupă de credincioși adventiști printre care s'a manifestat darul Spiritului Profetic. Persoana pusă în slujba acestui dar a fost chemată la serviciu în 1844. Mai târziu cei care erau în jurul acestui dar au venit în legătură cu învățăturile biblice despre care s'a amintit mai înainte, — adevărurile despre Sabat și despre Sanctuarul ceresc și despre ceasul judecății. În felul acesta s'a format sâmburele mișcării advente precise arătată de profeție. Vedem că diferiții factori au cu toții rădăcina în 1844. Iar de atunci poporul profeției a mers grăbit la toate națiunile cu solia evanghelică de pregătire în vederea arătării întâmpinării Domnului.

Cum s'a arătat Spiritul profetic

În 1844, este evident, Providența divină pregătea chemarea persoanei prin care să rostească solii către oamenii din mișcarea ce se naștea. Primiții noștri pionieri ne povesteau deseori cum Domnul S'a arătat unui bărbat, un credincios al celei de a doua veniri, dându-i o viziune a călătoriei poporului advent către cetatea lui Dumnezeu. Aceasta se petrecea în anul 1844, în Statul Maine. În această experiență s'a spus omului să povestească altora viziunea. El a refuzat. I s'a părut că nu e posibil să povestească o viziune, un vis. Cu toată hotărârea a rugat pe Domnul să fie lăsat în pace. În cele din urmă, ne spun pionierii noștri care cunoșteau lucrurile, Domnul a făcut cunoscut omului aceluia într'o altă viziune, că era lăsat în pace. Ingerul i-a spus că povara a fost așezată asupra cuiva „cel mai slab dintre cei slabi“.

Mai târziu, ascultând de afară de locașul de adunare la cineva care povestea o viziune credincioșilor, bărbatul acesta care fusese lăsat în

pace a spus că viziunea pe care o auzise povestindu-se era aceeași care îi fusese dată lui și pe care el refuzase de a o povesti. Și a spus cuvântul roștit către el, că în locul lui urma să fie ales cineva dintre cei mai slabi.

Persoana chemată apoi a fost fără îndoială cineva dintre cei mai slabi, măsurând lucrurile după măsurile omenești. Și de astădată, chemând o slugă a Sa, Dumnezeu a folosit ca în zilele Noului Testament „lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari“. 1 Cor. 1, 27. Iar în felul cum s'a desvoltat darul acesta în mișcarea adventă am văzut într'adevăr cum Dumnezeu lucrează prin slăbiciunea omenească.

Chemarea Elenei Harmon

Povara a fost așezată asupra unuia din membrii foarte tineri ai uneia din grupele acestea din Maine. Era aproape un copil, Elena G. Harmon, dar în schimb avea o bună experiență creștină în redășteptarea adventă dinainte de 1844. Către fârșitul anului 1844 Domnul i s'a arătat în viziune, la rugăciune în familie. I s'a arătat călătoria poporului advent începând cu zilele după 1844 către cetatea lui Dumnezeu. (Vezi cartea „Experiențe și Viziuni“ de E. G. White, pp. 23—29, sub titlul „Prima mea viziune“.) Fetiței i s'a spus că trebuie să spună altora cecece i se va descoperi.

Și tinerei Harmon i se părea că este cu neputință să primească chemarea. În „Experiențe și Viziuni“ ni se spune:

„După ce mi-am revenit din viziune, m'am simțit nespus de turburată. Sănătatea mea era foarte șubredă, și eram numai de 17 ani. Știam că mulți căzuse prin înălțare de sine; și știam, că la fel și eu, dacă aveam să mă înalț cât de puțin, — atunci Dumnezeu avea să mă părăsească, și să fiu cu siguranță pierdută. Am venit la Domnul în rugăciune și I-am cerut să pună asupra altuia sarcina aceasta. Mi se părea că nu pot să o port. Am stat căzută pe fața mea timp îndelungat; dar, toată lumina ce am putut primi, a fost: „Fă cunoscut și altora, cele ce ți-am descoperit ție“... Ingerul îmi zise: „Dacă tu vestești solia cu credință și rabzi până la sfârșit, atunci vei mânca din fructele pomului vieții și vei bea din râul cu apa vieții“. — pag. 30.

În acea întâia viziune i s'a arătat ceva despre pomul vieții și despre râul vieții. Și tânăra aceea s'a ridicat delă rugăciune pentru a purta povara. A fost credincioasă. Timp de șaptezeci de ani glasul ei a fost auzit rostind solii de sfa-

turi în mișcarea adventă; iar scrierile ei au fost un dar binecuvântat pentru biserica rămășiței în tot drumul ei și o binecuvântare pentru milioane de cetitori în multe limbi.

Cărțile publicate sunt un monument al darului profetic împotriva căruia toți criticii au lovit în zadar. Profeția spusese mai înainte că atacurile vor veni. Vrajmașul urma să fie mânios pe rămășița bisericii, spunea mai dinainte profeta din insula Patmos, mai ales din două cauze: urma să țină poruncile lui Dumnezeu și să aibă Spiritul profetic. Dacă atacurile nu ar fi venit, am fi înțeles de aci că undeva trebuia să fi fost vreo greșală.

Atacurile au fost grele în cursul anilor. Mai ales la început, atacurile veneau cu grămada. Dar niciunul din critici nu a fost în stare să producă scrieri de felul celor pe care le criticau. E în ele ceva care îl înfrânge pe critic și îl face să lovească zadarnic împotriva monumentului adevărului.

(Urmare dela pag. 5)

Tot așa e și omul. Comunitatea lui Hristos, este marele atelier de reparații. În Comunitate, Marele Maestru Isus, vine să facă și să refacă rupturile pricinuite sufletului și inimii. Necazurile și greutățile, păcatul și suferințele, trimet pe om la locul unde se poate reface sufletul și inima omului. „Veniți la Mine“ zice Isus. Matei 11, 28. Oamenii cari vin la El sunt refăcuți. Cândva născuți, iar acum prin El renăscuți. Pentru aceasta a venit în lume Marele Maestru Isus, El reface inima și sufletul. Da, Comunitatea lui Isus Hristos este un loc de servicii creștine, de binefacere. Totdeauna Comunitatea ca biserică a lui Hristos trebuie să fie gata a răspunde la chemări de ajutor pentru cei neputincioși, pentru cei naufragiați de-a-lungul drumului vieții. Toți membrii bisericii au îndatorirea de a face cunoscut sufletelor nevoiașe pe Acela care singur este în stare să ajute în nevoi, Isus. Noi cari așteptăm cu dor revenirea Domnului Hristos, am primit în întregime acest plan al Domnului și vrem ca să lucrăm după el predicând Evanghelia și făcând bine tuturor. Domnul ne asigură de un mare succes în lucrarea Lui. În satele și orașele unde suntem să fim printre cei dintâi în lucrarea de binefacere, de a ajuta pe cei în nevoie.

„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“.

Ioan Reit

LUCRAREA DE BINEFACERE

Datoria creștinului în timpul de față

Constă creștinismul numai din participarea la o slujbă religioasă o oră pe săptămână? Ce spune apostolul Iacob? Ce este creștinism? Ce datorie are? „Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl, e să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume“. Iacob 1, 27. „Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n'are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!“ fără să se dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot așa și credința; dacă n'are fapte este moartă în ea însăși“. Iacob 2, 14—17.

„Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul“. Ioan 3, 18. „Iată postul plăcut Mie: desleagă lanțurile răutății, desleagă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți, și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi un om gol, acopere-l și nu întoarce spatele aproapelui tău“. Isa. 58, 6. 7. „Isus străbătea toată Galileea învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Impărăției și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod“. Mat. 4, 13.

Lucrarea de a face bine aproapelui nostru, este porunca lui Dumnezeu: „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși...“ și este o parte neseparată de aceea a predicării Evangheliei.

În cursul de studii al serviciilor creștine, lucrarea aceasta de binefacere a geniului uman, primește același loc cu aceea a predicării Evangheliei. Domnul Hristos a învățat pe ucenicii Săi, atât prin teorie cât și prin fapte, arătându-le că nevoile fizice ale omenirii procură canalul prin care se poate ajunge la suflet, și împarte bogățiile mari și veșnice ale împărăției lui Hristos. Zi după zi „El mergea să facă bine“. În timp ce Isus Hristos a fost cel mai mare orator cunoscut în această lume, în același timp El a întrebuințat mai multă vreme în lucrarea Sa pentru nevoile fizice ale omului decât pentru predicare. În felul acesta a interpretat El Scripturile față de oameni și ar trebui ca totdeauna să se nască în mintea

noastră gândul că însărcinarea biblică „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură“, reclamă o interpretare a Scripturii în termeni de servicii practice cari vine prin priceperea celor ce înțeleg mai degrabă prin fapte decât prin cuvinte.

Această însărcinare biblică este dată bisericii din timpul din urmă cu instrucțiuni importante de a urmări tocmai metoda de a servi lui Hristos așa cum este arătat în cuvintele care urmează: „Metoda lui Hristos de a prezenta adevărul nu poate fi îmbunătățită. Mântuitorul a dat ucenicilor Săi lecțiuni practice, învățându-i cum să lucreze în așa fel ca să facă sufletele fericite în adevăr. El simpatiza cu cei îndurerăți, oboseți și împovărați, cum și cu cei apăsați. El hrănea pe cei flămânzi și da de băut celor însetați. Continuu El se ducea să facă bine. Prin binele pe care îl îndeplinea El, prin cuvintele Sale drăgăstoase, cum și prin faptele Sale generoase a interpretat Isus Scripturile înaintea oamenilor și față de lume“. — „Sfaturi pentru sănătate“, pag. 498.

O astfel de interpretare a Scripturii nu se mărginește la o naționalitate, clasă, culoare sau rasă.

Atâta vreme cât harul lui Dumnezeu mai este încă acordat, și datoria biblică mai se află încă asupra bisericii și comunității creștine, atâta vreme este necesară ca interpretarea Scripturilor să fie însoțită în felul acesta de predicarea Evangheliei.

În ducerea acestei însărcinări dată lor de Isus, ucenicii aveau să lucreze în mod serios pentru suflete dând tuturor invitația harului lui Dumnezeu. Ei nu aveau să aștepte ca poporul să vină la dânșii; ei trebuia să meargă a căuta și salva, ca niște ambasadori cerești. „Mergeți repede pe ulicioare și aduceți aicea pe cei săraci, pe cei schilozi și schiopi și pe orbi“. Luca 14, 21. 23. Aceasta în tot înțelesul, fie fizic fie sufletește.

Se vede peste tot multe ateliere de reparat automobile. Acestea ne vorbesc în tot felul de parabole. Multe din ele au fost rău întrebuințate, neglijate într'un fel sau altul. Ignoranța, neglijența, și reaua voință, pe lângă serviciul greu, produc pagube și stricăciuni la automobile.

(Urmare la pag. 4)

EVANGHELIȘTII VOLUNTARI

Iulie 1945

În aceste timpuri de pe urmă, noi trebuie să facem totul pentru a îndrepta inima tuturor ca să iubească pe Dumnezeu și să păzească poruncile Lui. Domnul Isus Hristos cere lucrul acesta dela aceia cari cunosc adevărul. Este această cerere fără rost? Nu avem ca pildă vieța lui Hristos? Nu suntem noi datori Mântuitorului, o datorie de iubire și de lucrare stăruitoare pentru mântuirea acelor pentru cari El și-a dat vieța pe cruce?

Plăcerea și iubirea pentru salvarea sufletelor este condiția de a putea lucra pentru Hristos. Focul dragostei care a mânat pe Domnul Isus Hristos, trebuie să ne împingă și pe noi. Spiritul salvator al Domnului Hristos, trebuie să locuiască și în inima noastră. „Salvat pentru a salva“. Datoria de a salva trebuie să fie datoria noastră a tuturor.

Singurul trebuie în vieța creștinului. În alte părți găsim scris: „Cine vrea“. Apoc. 22, 17. Isa. 55, 1; Prov. 2, 1. Dar predicarea Evangheliei pentru creștini nu este dacă vrei, ci trebuie să vestesc și vai de mine dacă nu vestesc. Fiecare să-și examineze focul dragostei din inima sa. „Dacă zic: „Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în Numele Lui“. Iată că în inima mea este ca un foc mistuitor închis în oasele mele. Caut să-l opresc dar nu pot“. Ier. 20, 9. Așa se simțea și Domnul Hristos. Ioan 9, 4. Pavel la fel zicea: „Iubirea Lui mă constrânge“. 2 Cor. 5, 14, și încă „Trebuie să vestesc“. Tot această dragoste trebuie ca să ne constrângă și pe noi azi ca urmași ai Lui din zilele din urmă.

Această iubire naște curaj. Cel ce vestește Evanghelia și solia Domnului își face numai datoria de a vesti, el nu știe dacă salvează ori nu suflete, el lucrează cu toată râvna și dragostea de a salva suflete dela păcat. „Dimineața samănă sămânța și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau amândouă deopotrivă de bune“. Ecl. 11, 6. Urmașii Domnului Hristos numai să lucreze, să se lase a fi unelte în mâna Spiritului Sfânt, „fiindcă nu voi veți vorbi ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi“. Mat. 10, 20. Voi numai să vestiți Cuvântul Lui. Făgăduința Domnului este că oboseala nu va fi în zadar. „Tot așa și Cuvântul Meu care iese din

gura Mea, nu se întoarce la mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele“. Isa. 55, 11. „Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească. Așa că nici cel ce sădește nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu care face să crească. Cel ce sădește și cel ce udă, sunt tot una; și fiecare își va lua răsplata după osteneala lui“. 2 Cor. 3, 6—8.

Pentru această lucrare Domnul ne chiamă pe toți: „Mergeți toți în via Mea“. La zidirea și rezidirea bisericii lui Hristos se cerc mulți lucrători. Apostolul Pavel zice că a pus Temelia care este Isus Hristos, ca un bun arhitect Pavel făcând planul de lucru. Acum Pavel zice: „Clădiți, dar fiecare să ia seama cum clădește. Nu clădiți nimic ce nu zice Scriptura“. Fiecare să citească și să studieze Sfânta Scriptură. Vestiți numai Cuvântul Evangheliei lui Hristos. Ca Evangheliști rămâneți la Cuvântul: „Așa zice Domnul“.

Ioan Reit

Erată

În lecțiunile pe trim. III, în loc de apusul soarelui, s'a trecut din eroare răsăritul soarelui.

Vă rugăm ca, pentru apusul soarelui în acest trimestru să corectați în Lecțiuni după cum este arătat mai jos.

6 Iulie 1945 A. S.	20,1
13 „ „ „	19,57
20 „ „ „	19,53
27 „ „ „	19,46
3 August 1945 A. S.	19,37
10 „ „ „	19,33
17 „ „ „	19,18
24 „ „ „	19,7
31 „ „ „	18,54
7 Sept. 1945 A. S.	18,42
14 „ „ „	18,30
21 „ „ „	18,16
28 „ „ „	18,3

Fr. Nicolae Băjenaru din Comuna Valea Lungă, jud. Dâmbovița, dorește ca fiica sa în vârstă de 15 ani să fie primită ca ucenică la un atelier de croitorie din provincie, la familie adventistă.

Doritorii vor scrie la adresa mai sus arătată.

Angajez, strungari, frezeri și ajustori mecanici. Numai membri A. Z. Ș.

Adresați: I. Turlea, București IV, Fundătura Dristorului, No. 40.

Angajez ucenic intern la pantofărie. Numai copil A. Z. Ș. Adresați: Grigore Dumitrescu, Str. Horia No. 54 (prin Raion) București IV.

Sfințenia Casei de Rugăciune

Pentru a feri Biserica Sa de primejdia de a considera Casa de Rugăciune ca un loc potrivit pentru întâlniri între prieteni sau a discuta în ea chestiuni de afaceri și de rând, Domnul însuși ne-a dat un exemplu de felul cum dorește să vadă Casa de Rugăciune: curată, sfântă și respectată ca un loc unde cu adevărat Dumnezeu vine să se întâlnească cu poporul Său. Cetim Cuvintele Domnului adresate celor din Templul din Ierusalim: „Este scris, Casa Mea se va chema o casă de rugăciune“, și pentru că cei din timpul acela schimbaseră destinația Templului, făcând din casa de rugăciune, o casă de negoț, unde desigur vorbele de afaceri, întâlnirile prietenești și de tot felul erau pentru ei ca lucruri obișnuite, Domnul văzând gravitatea faptului, scoate afară pe cei ce practicau aceste lucruri în Casa de Rugăciune din Ierusalim, adresându-le cuvintele grave, . . . „voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari . . .“ Ieremia 7, 11; Matei 21, 12—13.

Cât de întristat trebuie să fi privit Domnul la scena ce I se prezenta, pentru ca să se vadă nevoit să exprime cuvintele: „Voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari“. Dar lucrul era adevărat. Destinația sfântă a Templului fusese schimbată. Nimic nu mai semăna acum între cele ce se prezentau în fața Domnului cu cele ce fusese rânduite cu privire la cortul întâlnirii, atunci când fusese instituit locul unde Dumnezeu vroia să se întâlnească cu poporul Său. „Să-Mi faci un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor“. Exod. 25, 8. O profundă mâhnire sufletească trebuie să fi adus pe Domnul în situația să pronunțe astfel de cuvinte. „Râvna Casei Tale Mă mănâncă“, zicea Domnul mai departe. Lipsa de respect, de sfințenie și de viață cu adevărat evlavioasă pe care o vedea la cei din Templu întrista adânc pe Domnul. Sfințenia, evlavia și respectul în jurul Cortului Intrării erau așa de desăvârșite, încât cele mai mici abateri erau pedepsite foarte aspru. Așa ne stau în față cazurile fiilor lui Aaron, cazul Mariei, sora lui Moise, etc. Fiii lui Aaron neglijând cele rânduite de Domnul, au desconsiderat sfințenia locului de care se apropiau și a lucrului pentru care venise acolo, crezând că și ei pot aranja lucrul ce aveau de făcut după a lor gășire cu cale, înlocuind focul sacru cu foc strein. Aceasta reprezenta schimbarea spiritului de sfințenie din viața de credință, rânduit de Domnul, cu un spirit strein, lumesc.

În fața lor lucrul nu părea prea grav, dar în fața Domnului acest lucru era atât de grozav, încât Domnul a crezut că e nevoie să se intervie imediat, pedepsind aspru pe făptași și dând prin aceasta o învățătură Bisericii Sale din toate timpurile, deci și nouă. Dumnezeu nu Se lasă desconsiderat. Sfințenia Sa nu poate fi profanată de cineva, fără ca păcătosul să nu aibă de suferit urmarea păcatului Său; iar dacă lucrul acesta se face de o întreagă Comunitate, ea trebuie să se trezească la timp, să se în-

toarcă la adevărata viață de sfințenie, pentru a fi ferită de urmarea păcatului.

În sfânta Carte cetim: „Domnul este același, eri, azi și în veac. El nu se schimbă“, și El nu va primi consacrarea acelor cari atunci când vin în casele de rugăciune, în loc să dea pe față un spirit de umilință, respect, adevărată evlavie și sfințire, uită că sunt în fața Domnului și cu aceeași ușurătate ca și fiii lui Aaron, tratează în acest loc chestiuni vremelnice, dau pe față ușurătate, folosesc vorbe de rând, despre care Scriptura ne spune că, „nu trebuie să existe între credincioși“.

Pentru unii ca aceștia, dacă Domnul ar intra astăzi din nou în corp, în localul de rugăciune, așa cum a fost în Templul din Ierusalim, nu le-ar putea adresa alte cuvinte, decât acelea că „și voi ați schimbat destinația Casei Tatălui Meu“.

Da, chestiunea aceasta este vitală pentru viața Bisericii, Domnul cere din partea copiilor Săi să se poarte față de acest loc cu deosebit respect, evlavie și adevărată sfințenie, fără să uite că în mijlocul lor este Domnul, și că după felul cum se vor purta în Casa de Rugăciune vor onora sau desconsidera pe Mântuitorul lor. Să cugetăm puțin asupra acestui lucru. Mântuitorul nostru, Isus, este în mijlocul nostru aci, unde am venit cu copiii noștri ca să fim binecuvântați de El. Il vom onora cu purtarea noastră? Copiii noștri mai mici sau mai mari au fost ei învățați acest lucru? Sunt pregătiți să onoreze pe Domnul în Casa unde vin ca să se împărtășească de binecuvântările Domnului? El zice: „Unde vor fi doi sau trei adunați în numele Meu și Eu voi fi în mijlocul lor“. Fie ca Duhul sfânt să ne ajute să cugetăm asupra acestor lucruri mereu și mereu, până ce vom ajunge să pătrundem adâncimea lor.

Să ne gândim iubiti frați și surori la faptul că Mântuitorul, care în calitatea Sa de Mijlocitor între noi și Dumnezeu este înconjurat de miile și zecile de mii și mii de mii de îngeri sfinti. Se coboară în mijlocul nostru în Casa de Rugăciune, pentru a lua parte cu noi la bucuria ce o avem când ne aducem cântarea noastră de laudă și rugăciunea noastră de mulțumire către Tronul Tatălui pentru toată ocrotirea Sa față de noi.

Cum va fi El primit?

Nici să nu ne purtăm în Casa de Rugăciune cu o umilință și evlavie nenaturală, forțată, și să așteptăm cu nerăbdare clipa când să ieșim de acolo pentru a ne manifesta în adevărata noastră stare și în adevăratul nostru spirit, căci aceasta ar însemna desconsiderarea sfințeniei locului și a chemării noastre la sfințire pe care Domnul ne-o face când zice: „Fiți sfinți, pentru că Eu Sfânt sunt“. Aceasta ar însemna un păcat grav, care trebuie îndepărtat cât mai grabnic, dacă dorim așa cum zice Pavel, „să apucăm mântuirea“.

Credincioșii cari n'au ajuns încă să fie pătrunși de importanța acestui adevăr, sunt în primejdie să-și piardă mântuirea lor, de aceea Biserica să avertizeze fără oboseală aceste suflete, pentru a le salva. Străjerii de pe ziduri trebuie să strige împotriva acestui păcat, pentru ca vina lor să fie îndepărtată. Ezechiel 33, 7—9.

Încă din timpul poporului Izrail Domnul a dat învățături clare în privința locașului de închinare: „Să păziți Sabatele mele și să cinștiți locașul Meu cel sfânt, Eu sunt Domnul“. „Păzește-ți piciorul când intri în Casa Domnului, și apropie-te mai bine să ascuți, decât să aduci jertfa nebunilor, căci ei nu știu că fac rău cu aceasta. Nu te grăbi să deschizi gura, și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este în cer și tu pe pământ, de aceea să nu spui vorbe multe“. Lev. 19, 30; Ecles. 5, 1—2. Pentru că aceste solemne învățături au fost desconsiderate, cetatea Ierusalimului a fost avertizată prin profetul Ezechiel asupra zilelor grele ce vor veni asupra ei. „Tu îmi nesocotești locașurile Mele cele sfinte. Imi spurci Sabatele... Imi pângărești lucrurile sfinte... De aceea, voi sufla peste voi focul mâniei Mele“. Ezech. 22, 8, 26, 21.

Cetăm mai departe în cuvântul Profeteiei următoarele în legătură cu sfințenia Casei de Rugăciune.

„Pentru sufletul consacrat și umil, Casa de Rugăciune este poarta cerului“, și mai departe: „Sanctuarul Vechiului Testament ne stă ca model, dela care trebuie să învățăm cum trebuie considerat locul unde Iehova Se întâlnește cu poporul Său“. „Căminul este Sanctuarul familiei, iar Casa de rugăciune Sanctuarul Comunității. Trebuie fixate reguli cu privire la locul și felul serviciului divin. Nimic din ce este sfânt, nimic din ce aparține serviciului Divin nu trebuie tratat cu nepăsare“. „Când credincioșii intră în Casa de Rugăciune trebuie să pășească cu demnitate și sfială sfântă, ocupându-și fiecare locul său. Cuvinte ușoare, râsete sau glume, nu trebuie să fie îngăduite în Casa de Rugăciune, nici înainte, nici după terminarea serviciului divin. Credincioșii să-și amintească mereu că acolo sunt ființe nevăzute, venite ca reprezentanți dela Tronul Domnului“. „O, dacă credincioșii și-ar aduce aminte mereu de faptul că în Casa de Rugăciune sunt în prezența Domnului, și dacă ar avea față de locul acesta un adevărat respect, atunci tăcerea sfântă ar fi o dulce elocvență. Predicatorul trebuie să intre solemn la amvon, și în rugăciune tăcută să ceară cu seriozitate ajutorul Domnului. Comunitatea va fi cuprinsă de un respect sfânt. Predicatorul lor vorbește cu Dumnezeu... Câteodată un copil ocupă așa fel atenția ascultătorilor, încât sămânța prețioasă nu cade pe pământ bun. Uneori tinerii și tinerele au așa slab respect față de Casa lui Dumnezeu și Serviciul divin, că vorbesc mereu între ei în timpul predicii. Dacă aceste persoane ar putea să vadă pe îngerii lui Dumnezeu, cum privesc la ei și notează faptele lor, s'ar rușina și înspăimânta de

ei înșiși. Dumnezeu dorește ascultători atenți“. Mai departe cetăm: „Faceți ca la ieșire să nu fie înghesuială sau vorbire tare, dându-și toți seama că ne găsim în fața lui Dumnezeu, că ochiul Lui îi vede și că ei trebuie să se poarte ca în fața Lui. Casa de rugăciune trebuie considerată cu un respect sfânt. Ea nu trebuie făcută loc de întâlnire, loc de tratarea afacerilor lumesti. Dumnezeu și îngerii au fost desonorați prin râsul tare, neglijent, și prin sgomotul picioarelor auzite în unele locuri“. — „Mărturii“, Vol. VI, pp. 91—97.

„Mă simt adeseori îndurerată când intru în Casa unde se aduce închinare lui Dumnezeu, și văd neorânduita îmbrăcăminte a bărbaților și a femeilor“.

„In mintea multora nu sunt mai sfinte cugătarile cu privire la Casa lui Dumnezeu decât la oricare alt loc de rând. Mulți intră în Casa lui Dumnezeu cu pălăria pe cap, în haine soioase și desordonate. Asemenea persoane nu-și dau seama că vor veni în fața lui Dumnezeu și a îngerilor sfinți.“

„In această privință trebuie să aibă loc o teminică schimbare prin toate Comunitățile noastre. Predicatorii înșiși trebuie să-și formeze idei mai înalte și mai sfinte în această privință. Aceasta este una din părțile întristătoare ale lucrării. Din cauza necuviinței în atitudine, îmbrăcăminte și purtare, și din cauza lipsei de dispoziție religioasă, Dumnezeu a întors deseori fața Sa dela cei ce erau adunați ca să I se roage.“

„Toți trebuie să fie instruiți a fi cuviincioși, curați și ordonați în îmbrăcăminte, fără a recurge la podoabe din afară, cari sunt la locul lor în casa de rugăciune. Nu trebuie să se poarte haine spre a fi văzuți de alții, căci aceasta încurajează neevlavia... Singur Dumnezeu trebuie să fie stăpânitorul gândurilor și obiectul închinării; tot ce abate gândurile dela această ocupație solemnă și sfântă, este o insultă pentru Dânsul. Impodobirea cu panglici, cordele și pene, purtarea podoabelor de aur și argint este o idolatrie, și nu se cade în niciun caz pentru serviciul divin, unde ochiul adevăratului credincios trebuie îndreptat mereu numai spre mărirea lui Dumnezeu.“

„Moda este o zeiță care stăpânește lumea și se strecoară adesea și în Comunitate, dar Comunitatea trebuie să-și ia Cuvântul lui Dumnezeu ca regulă de putare, iar părinții ar trebui să cugete mai mult asupra acestui punct“. — „Mărturii“, Vol. V., pp. 491—500.

Cât de minunate sunt sfaturile Domnului cu privire la sfințenia Casei de Rugăciune, la cinștirea locului unde copiii Săi vin să se întâlnească cu El. Ferice de cei cari vor lua aminte la ele, împlinindu-le, contribuind cu toate eforturile lor la sfințirea acestui loc și prin aceasta la proslăvirea Celui care deși locuind în locurile Prea Înalte, nu găsește ca un lucru de îniosire să Se coboare în miilocul celor săraci, celor umiliți, celor îndurerăți, celor ce-L chiamă cu inimă curată. El nu a socotit ca un lucru de apucat faptul că Se află în așa mărirea și înconjurat de zecile de mii de îngeri cari se

simt fericiți a-I sluji, dar Se simte bine și cu omul cu inima umilă și cu cei cari vin la El, și prin cântări de mulțumire și laudă precum și prin rugăciuni înălțate din inimi curate se adresează Tronului ceresc de Har“.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru un așa Mântuitor și Mijlocitor.

Ca și pe vremuri, și astăzi Comunitatea atât ca organizație cât și ca membri individual, trebuie să țină cu furie la acest loc sfânt unde Domnul vine să se întâlnească cu Biserica Sa. Să nu se desconsidere lucrurile cari profanează acest loc, pentru că vulpile cele mici strică viile, și viile sunt în floare. Tocmai pentru ca Biserica să poată fi ferită de o asemenea stare aducătoare de slăbire a credinței, are la îndemână reguli Biblice rânduite de Domnul, reguli ce trebuie mereu și mereu reîmprospătate în inima și mintea Bisericii, pentru a nu fi uitate și astfel neglijate.

Contribuind cu toții la sfințenia Casei de Rugăciune, copii, părinți și bătrâni, avem făgăduința Domnului că El va locui în mijlocul Bisericii Sale. (Exod 25, 8).

„Iată ce cetim în această privință în Manualul Comunității: „Cei ce slujesc bine ca Diaconi, dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus“. Una dintre datoriile lor este aceea, de a se îngriji ca toată clădirea casei de rugăciune să fie curată și reparată, și ca locul din jurul localului să fie ținut curat și cât mai atrăgător cu putință. În Comunitățile mai mari, deseori este nevoie a se folosi un intendent, care să îngrijească de toate aceste lucruri, cât și de achitarea notelor pentru plata apei, luminii, combustibilului, reparațiilor, etc. ținând strânsă legătură cu persoana ce urmează a da fondurile pentru aceste cheltuieli.

În această însărcinare intră nu numai interiorul Comunității, ci, tot așa de mare trebuie să fie grija și pentru exteriorul ei. Curtea, gardurile, aleele ce duc la intrări, exteriorul clădirii, toate sunt locuri tot așa de sfinte și cari trebuie ținute într-o stare demnă de scopul pentru care este destinată proprietatea.

La începutul anului Comunitatea să-și întocmească un buget anual, în care să prevadă sumele pentru cheltuielile amintite mai sus, cât și pentru vopsitul, văruiatul și zugrăvitul Comunității, aranjarea curții, aleelor ce duc la intrări, cari se recomandă a fi curate, pietruite, iar împrejurimile bine întreținute: de asemenea și sumele pentru asigurarea imobilului, chiria respectivă, etc., etc.

Îngrijierea locului de închinare trebuie privită îndeaproape, ca nu cumva prin neglijarea lui să profanăm numele Domnului.

Localul de închinare să nu fie apăsător de datorii, de niciun fel. Fraților și surorilor, aceste locașuri scumpe sufletului nostru ne-au fost redăruite de Domnul, în aceste zile grele, și El așteaptă acum dela noi, să le aducem în starea demnă de misiunea pentru care El le-a ocrotit în vremurile atât de teribile prin cari am trecut în acest război. Copiii noștri trebuie și ei îndrumați spre sfințirea locului de rugăciune,

căci aceasta este spre mântuirea lor și cinstirea Domnului. (Vezi „Manualul Comunității“, pag. 145).

Da, Cuvântul Domnului ne zice astăzi, „Cinstiți locașul Meu cel Sfânt și păziți Sabatele Mele, Eu sunt Domnul“, (Lev. 19, 30.) și bunul Dumnezeu să ajute la aceasta tuturor celor ce au inima lor strâns legată de aceste locașuri sfinte.

Ion I. Dăneșiu

† Ion Danțoș

Fratele Ion Danțoș, Predicator al Evangheliei în Conferința Dunărea și membru al Comunității Tecuci, a adormit în Domnul și a fost condus la locul de odihnă în ziua de 1 Mai 1945. A fost chemat în lucrarea de Evanghelizare la Arad în anul 1932 și a condus multe suflete la Domnul Hristos în scurtul interval de unsprezece ani.

Tânăr, plin de râvnă pentru Domnul, el nu precupețea timpul și nu și-a cruțat viața alergând cu Solia Evangheliei până ce a contractat o boală care în câteva zile l-a făcut să depună sarcina și să treacă la odihnă.

„El a biruit moartea prin sângele Mielului și prin Cuvântul mărturisirii lui, și nu și-a iubit viața chiar până la moarte“. Apoc. 12, 11.

Lasă în urmă o soție care i-a fost scumpă și trei copii dragi, rămași credincioși în Domnul, și cu amintiri neuitate din cauză că a fost un soț bun și un tată iubitor. Durerea familiei este și durerea tuturor fraților cari l-au cunoscut și apreciat. Exemplul lui bun va servi familiei și tuturor celor ce l-au cunoscut și-i va îndemna la o deplină consacrare, fiind un imbold a duce o viață curată în Domnul Hristos, pentru ca la revenirea Domnului Hristos pe norii cerului, — ce va avea loc în curând — să ne putem întâlni cu Dânsul și a vieții laolaltă nedespărțiți împreună cu Domnul: „Cel ce a murit pe cruce pentru păcatele noastre și a învățat pentru îndreptățirea noastră“.

Pavel Olteanu

LECȚIUNI PENTRU CŢIPI

ISTORIA VECHIULUI TESTAMENT

SECȚIUNEA PRIMARĂ

LecȚiunea 1 — 7 Iulie, 1945

ISAAC ȘI REBECA

Text biblic: Geneza 24; 25, 7—10.

De memorizat: Prov. 3, 6.

1. Isaac avea aproape patruzeci de ani când muri mama lui. Abraam, tatăl său era foarte bătrân și gândea că va muri în curând. El dorea ca fiul său să aibă o soție care să-l ajute a servi pe adevăratul Dumnezeu. Femeile din Canaan, ținutul unde locuia Abraam, adorau idoli, și el știa bine că Dumnezeu nu va găsi plăcere dacă va da fiului său o femeie care nu crede în El.

2. Abraam chemă deci pe Eliazar, servul său credincios, îngrijitorul casei sale, și îi zise: „Nu vei lua fiului meu o nevastă dintre fetele Cananiților, în mijlocul cărora locuiesc, ci te vei duce în țara și la rudele mele să iei nevastă fiului meu Isaac“.

3. Eliazar luă deci zece cămile și se duse încărcat cu daruri până în Mesopotamia, în orașul lui Nahor, fratele lui Abraam.

4. Ajungând aproape de oraș, Eliazar „a lăsat cămilele să se odihnească, în genunchi, afară din cetate, lângă o fântână. Era seara, pe vremea când ies femeile să scoată apă“. Și acolo, așteptă. Ca să nu greșescă, el rugă pe Dumnezeu să-i descopere femeia pe care trebuia s'o aleagă, prin faptul că îl va arăta bunăvoință, dându-i să bea și scoțând apă din fântână și pentru cămilele lui.

5. Chiar înainte de a-și sfârși rugăciunea, o tânără foarte frumoasă veni la fântână, cu urciul pe umăr, pentru a lua apă. „Ea s'a pogorât la izvor, și-a umplut vadră și s'a suit iarăși. Robul a alergat înanitea ei, și a zis: „Dă-mi, te rog, să beau puțină apă din vadră ta“.

6. „Bea, domnul meu“, a răspuns ea. Și s'a grăbit de a plecat vadră pe mână, și i-a dat să bea. După ce i-a dat și a băut de s'a săturat, a zis: „Am să scot apă și pentru cămilele tale, până vor bea și se vor sătura“. A vărsat în grabă vadră în adăpătoare, și a alergat iarăși la fântână ca să scoată apă; și a scos pentru toate cămilele lui“.

7. Eliazar înțelese că Dumnezeu îi răspundea la rugăciune și-i arăta femeia pe care el o căuta. El îi dete cadouri minunate și-i zise: „A cui fată ești?“ Și „este loc pentru noi în casa tatălui tău, ca să rămânem peste noapte?“

8. Tânăra se numea Rebeca. După ce spuse numele tatălui său, Eliazar află că e nepoata lui Abraam și mulțumi lui Dumnezeu că l-a condus așa de sigur. „Fata a alergat și a istorisit mamei sale acasă cele întâmplare“.

9. „Rebeca avea un frate, numit Laban“. După ce a auzit povestirea surorii sale, fugi la fântână, pentru a ura bun-venit lui Eliazar și a-l invita la el. „Apoi, i-a dat să mănânce. Dar el a zis: „Nu mănânc până nu voi spune ce am de spus“. Vorbește! a zis Laban“. Și Eliazar îi povesti pentru ce îl trimisese Abraam, și cum l-a condus Dumnezeu.

10. Eliazar întrebă apoi pe tatăl și pe fratele Rebecii dacă se învoiesc ca ea să fie soția lui Isaac. Ei răspunseră: „Iată, Rebeca este înaintea ta; ia-o și du-te, ca să fie nevasta fiului stăpânului tău, cum a spus Domnul“. Când a auzit robul lui Abraam cuvintele lor, s'a aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului. Și robul a scos scule de argint, scule de aur, și îmbrăcăminte, pe care le-a dat Rebecii; a dat de asemenea daruri bogate fratelui său și mamei sale“.

11. Eliazar petrecu noaptea în casa Rebecii. Ei ar fi dorit ca să rămână mai mult timp acolo, însă el gândi că e mai bine dacă se grăbește să se întoarcă. „Au chemat dar pe Rebeca, și i-au zis: „Vrei să te duci cu omul acesta“, „Da, vreau“, a răspuns ea“. Ea își luă rămas bun dela părinții și prietenii săi, și-l urmă pe Eliazar, cu doica sa bătrână și cu servitoarele ei.

12. Ajungând la sfârșitul călătoriei lor, aproape de cortul lui Abraam, Rebeca întrebă deodată: „Cine este omul acesta, care vine înaintea noastră pe câmp?“ Eliazar îi spuse că e Isaac. „Rebeca s'a dat jos de pe cămilă... și-a luat măhrama, și s'a acoperit“.

13. „Robul a istorisit lui Isaac toate lucrurile pe cari le făcuse. Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale Sara; a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui, și el a iubit-o. Astfel a fost mângâiat Isaac pentru pierderea mamei sale“.

14. „Abraam a dat lui Isaac toate averile sale“. Abraam a trăit o sută șaptezeci și cinci ani. Fu îngropat în peștera Macpela, lângă soția lui, Sara.

15. Această lecțiune ne învață în ce mod minunat conduce Dumnezeu pe acei ce se încred în El. Noi de asemenea putem fi conduși de El, fiindcă avem această făgăduință: „Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările“.

LecȚiunea 2 — 14 Iulie, 1945

IACOB ȘI ESAU

Text biblic: Geneza 25, 27—34; 27, 1—40.

De memorizat: Luca 12, 23.

1. Isaac și Rebeca avură doi fii, Esau și Iacob. Esau, primul născut, „a ajuns un vânător îndemânatic, un om care își petrecea vremea

mai mult pe câmp; dar Iacob era un om liniștit, care stătea acasă în corturi“. Iacob era fericit acasă, el păștea turmele. „Isaac iubea pe Esau, pentru că mânca din vânatul lui; Rebeca însă iubea mai mult pe Iacob“.

2. Lui Esau, care era primul născut al lui Isaac și al Rebecii, îi aparținea și dreptul de întâi născut. La moartea tatălui său, el avea dreptul de a-i lua locul, de a primi o binecuvântare deosebită din partea lui Dumnezeu, și de a avea cea mai mare parte din bogățiile tatălui său. Dar, de nimic din toate acestea nu se interesa Esau, însă Iacob râvnea foarte mult acest drept de întâi născut.

3. „Odată, pe când fierbea Iacob o ciorbă, Esau s'a întors dela câmp, rupt de oboseală. Și Esau a zis lui Iacob: „Dă-mi, te rog, să mănânc din ciorba aceasta roșiatică, fiindcă sunt rupt de oboseală“. Iacob răspunse numaidecât: „Vinde-mi azi dreptul tău de întâi născut“. Fiindcă Esau era foarte înfometat, și pentru că dreptul său de întâi născut îi era foarte indiferent, el îl vându lui Iacob pentru o farfurie de linte.

4. Anii treceau. „Isaac îmbătrânise, și ochii îi slăbiseră, așa că nu mai vedea“. El chemă pe Esau, și îi zise: „Te rog, ia-ți armele, tolba și arcul, du-te la câmp, și adu-mi vânat. Fă-mi o mâncare, cum îmi place mie, și adu-mi s'o mănânc, ca să te binecuvinteze sufletul meu înainte de a muri“.

5. Rebeca auzise ce spusese Isaac lui Esau. Ea spuse aceste cuvinte lui Iacob și adăugă: „Du-te de ia-mi din turmă doi iezi buni, ca să fac din ei tatălui tău o mâncare gustoasă cum îi place; tu ai s'o duci tatălui tău s'o mănânce, ca să te binecuvinteze înainte de moartea lui“. Rebeca și Iacob se înțeleseră pentru a înșela pe Isaac, așa că Iacob primi binecuvântarea în locul lui Esau. Lucrul acesta era destul de greu, cu toate că Isaac orbise, pentru că Esau era un om păros, contrar lui Iacob.

6. „Rebeca a luat hainele cele bune ale lui Esau, fiul ei cel mai mare, cari se găseau acasă, și le-a pus pe Iacob, fiul ei cel mai tânăr. I-a acoperit cu pielea iezielor mâinile și gâtul, care era fără păr. Și a dat în mâna fiului său Iacob mâncarea gustoasă și pâinea, pe cari le pregătise“.

7. Iacob veni spre tatăl său și zise: „Tată! Tată-mă!, a zis Isaac. „Cine ești tu, fiule? Iacob a răspuns tatălui său: „Eu sunt Esau, fiul tău cel mai mare; am făcut ce mi-ai spus. Scoală-te, rogu-te, șezi de mănâncă din vânatul meu, pentru ca să mă binecuvinteze sufletul tău!“ Pentru ca să-i reușească planul, Iacob trebuia dela început să lucreze în mod mincinos. Trebuia acum să-i spună o minciună.

8. „Isaac a zis lui Iacob: „Apropie-te dar, să te pipăi, fiule, ca să știu dacă ești tu adevărat fiul meu Esau, sau nu“. Iacob s'a apropiat de tatăl său Isaac, care l-a pipăit, și a zis: „Glasul este glasul lui Iacob, dar mâinile sunt mâinile lui Esau. Nu l-a recunoscut, pentru că mâinile îi erau păroase, ca mâinile fratelui său Esau; și

l-a binecuvântat. Isaac a zis: „Tu ești deci fiul meu Esau? Și Iacob a răspuns: „Eu sunt“.

9. „Isaac sfârșise de binecuvântat pe Iacob, și abia plecase Iacob dela tatăl său Isaac, când fratele său Esau s'a întors dela vânătoare“. Când își prepară vânatul și-l aduse la tatăl său, cerându-i binecuvântarea, Isaac îi zise: „Cine ești tu? Și el a răspuns: „Eu sunt fiul tău cel mai mare, Esau“. Isaac înțelese atunci ce făcuse Iacob.

10. „Isaac s'a spăimântat foarte tare“. „Esau a scos mari țipete, pline de amărăciune, și a zis tatălui său: „Binecuvintează-mă și pe mine, tată!“ Inșă binecuvântarea fusese dată lui Iacob. Esau trebuia să fie supus fratelui său.

11. In această lecțiune, vedem cum sunt pedepsiți cei cari fac rău. Esau, în primul rând, care disprețui dreptul lui de întâi născut și-l vându fratelui său. Apoi Iacob, însușindu-și o binecuvântare înșelând pe tatăl său. El suferi timp de mulți ani din cauza acestui păcat. Vom vedea aceasta în lecțiunea viitoare.

Lecțiunea 3 — 21 Iulie, 1945

SOMNUL LUI IACOB

Text biblic: Geneza 27, 41—45; 28.

De memorizat: Geneza 28, 16.

1. Iacob și Esau, frați gemeni, fiii lui Isaac și ai Rebecii, ajunși acum mari, nu se înțelegeau între ei. „Esau a prins ură pe Iacob, din pricina binecuvântării, cu care-l binecuvântase tatăl său“. Iacob se temea ca nu cumva fratele său să se răzbune pentru răul ce i-l făcuse. Esau știa că tatăl lui va muri în curând, și zise în inima sa: „Zilele de bocet pentru tatăl meu sunt aproape, și apoi am să ucid pe fratele meu Iacob“.

2. Rebeca auzi aceste cuvinte ale lui Esau. Imediat se hotărî să trimeată pe Iacob la unchiul său, Laban, care locuia tot în Mesopotamia, la Haran. El putea să se întoarcă atunci când mânia lui Esau va fi trecută.

3. Rebeca spuse lui Isaac că ar trebui ca Iacob să meargă în Haran pentru a-și lua de acolo o soție, căci ea nu dorea ca el să se căsătorească cu vreo cananită, care nu adora pe adevăratul Dumnezeu. Isaac chemă pe Iacob, îl binecuvântă și-l trimise în țara mamei lui.

4. Iacob porni trist și singur în această lungă călătorie. Niciodată el nu-și revăzu mama, căci ea muri înainte de întoarcerea lui. Cu inima grea, Iacob începu să înțeleagă că toate acestea se întâmplaseră din propria sa greșală.

5. Seara îl ajunse foarte departe de corturile tatălui său. In timpul drumului, Iacob se gândise la păcatul său, regretându-l amarnic și mărturisindu-l înaintea lui Dumnezeu. Inșă el se temea că Dumnezeu nu-l iertase.

6. Trist și obosit, el „a ajuns într'un loc unde a rămas peste noapte, căci asfințise soarele. A luat o piatră de acolo, a pus-o capătăi, și s'a culcat în locul acela“.

7. „A visat o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe scara aceea. Și Domnul stătea deasupra ei, și zicea: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Abraam, și Dumnezeul lui Isaac“.

8. Dumnezeu repetă apoi lui Iacob făgăduința făcută lui Abraam: „Pământul pe care ești culcat, ți-l voi da ție și seminței tale. Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miază-noapte și la miază-zi; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta“.

9. Apoi Dumnezeu zise lui Iacob: „Iată, Eu sunt cu tine; te voiu păzi pretutindeni pe unde vei merge, și te voiu aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voiu părăsi, până nu voiu împlini ce-ți spun“.

10. „Iacob s'a trezit din somn, și a zis: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n'am știut' . . . Și Iacob s'a sculat dis de dimineață, a luat piatra pe care o pusese căpătâi, a pus-o ca stâlp“ spre a-și însemna locul unde Dumnezeu îi dăduse un somn așa de frumos. El dorea ca de fiecare dată când ar fi trecut pe acolo să se oprească pentru a slăvi pe Dumnezeu.

11. „Iacob a făcut o juruință, și a zis: Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac, și dacă mă voiu întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu, și Îți voiu da a zecea parte din tot ce-mi vei da“. Și plin de curaj Iacob își continuă drumul.

Lecțiunea 4 — 28 Iulie, 1945

IACOB LA LABAN

Text biblic: Geneza 29, 1—20; 31, 1—3. 17. 18; 32.

De memorizat: Geneza 32, 26.

1. După ce a ridicat piatra ca stâlp de aducere aminte pentru Dumnezeu, la Betel, „Iacob a pornit la drum, și s'a dus în țara celor ce locuiesc la Răsărit. S'a uitat înainte, și iată că pe câmp era o fântână; și lângă ea erau trei turme de oi, cari se odihneau; căci la fântâna aceasta obișnuiau ciobanii să-și aducă turmele“.

2. „Iacob a zis păstorilor: „Fraților, de unde sunteți? „Din Haran“, au răspuns ei. El le-a zis: „Cunoașteți pe Laban, fiul lui Nahor? „Il cunoaștem“, i-au răspuns ei. El le-a zis: „Este sănătos? „Sănătos“, au răspuns ei. Și tocmai atunci venea Rahela, fata lui, cu oile“.

3. „Pe când le vorbea el încă, vine Rahela cu oile tatălui său; căci ea le păzea. Când a văzut Iacob pe Rahela, fata lui Laban, fratele mamei sale, și turma lui Laban, fratele mamei sale, s'a apropiat, a părăsit piatra de pe gura fântânii, și a adăpat turma lui Laban, fratele mamei sale. Apoi Iacob a sărutat pe Rahela, și a început să

plângă tare. Iacob a spus Rahelei că este rudă cu tatăl ei, că este fiul Rebecii. Și ea a dat fuga de a spus tatălui său“.

4. „Cum a auzit Laban de Iacob, fiul sorei sale, i-a alergat înainte, l-a îmbrățișat, și l-a dus în casă . . . Iacob a stat la Laban o lună. Apoi Laban a zis lui Iacob: „Fiindcă ești rudă cu mine, să-mi slujești oare degeaba? Spune-mi ce simbrerie vrei?“ Rahela, era o fată foarte frumoasă și Iacob o iubea. El zise lui Laban: „Îți voiu sluji șapte ani pentru Rahela, fata ta cea mai mică“.

5. Laban se învoi. Însă în timp ce Iacob se purtă credincios timp de șapte ani, Laban îl înșelă, și îi dete pe Lea, fiica sa cea mai mare, în locul Rahelei. Iacob înșelase pe tatăl său: și acum, la rândul lui fu înșelat de Laban. După aceea, el servi lui Laban încă șapte ani pentru Rahela.

6. După acești patrusprezece ani de serviciu, Iacob sluji lui Laban timp de șase ani, pentru a-si agonisi ceva. Dumnezeu îl binecuvântă, și „s'a îmbogățit astfel din ce în ce mai mult; a avut multe turme, robi și roabe, cămile și măgari“.

7. „Atunci Domnul a zis lui Iacob: „Intoarce-te în țara părinților tăi și în locul tău de naștere; și Eu voiu fi cu tine“ „Iacob s'a sculat, și a pus pe copiii și nevestele sale călări pe cămile. Și-a luat toată turma și toate averile pe cari le avea . . . și a plecat la tatăl său Isaac, în țara Canaan“.

8. Douăzeci de ani trecuse, însă Esau tot îi purta gând rău lui Iacob, pentru faptul că-i luase dreptul de întâi născut. Și Iacob se temea încă de Esau; însă el „si-a văzut de drum; și l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu. Când i-a văzut Iacob a zis: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu!“

9. „Iacob a trimes înainte niște soli la fratele său Esau“, pentru a-i anunța sosirea. El spera că fratele său îl va primi cu bucurie; însă „soli s'au întors înapoi la Iacob, și au zis: „Ne-am dus la fratele tău Esau: și el vine înaintea ta, cu patru sute de oameni“.

10. „Iacob s'a înspăimântat foarte mult, și l-a apucat groaza. A împărțit în două tabere oamenii pe cari-i avea cu el, . . . și a zis: „Dacă vine Esau împotriva uneia din tabere și o bate, tabăra care va rămânea, va putea să scape“. El pregăti după aceea și un dar pentru Esau: mai mult de cinci sute de vite. „Tot în noaptea aceea s'a sculat, a luat pe cele două neveste ale lui, pe cele douăsprezece roabe, și pe cei unsprezece copii ai lui, și a trecut vadul Iabocului. I-a luat, i-a trecut pârâul, și a trecut tot ce avea. Iacob însă a rămas singur“.

11. Iacob rămăsese în urmă să se roage. Și în timp ce se ruga, un Străin veni și se luptă cu el. Iacob credea că acest Străin era un dușman care voia să-l omoare. În timp ce se lupta, el se gândea mereu la greșala pe care o săvârșise, și înălță la Dumnezeu o rugăciune fierbinte pentru iertarea și ajutorarea lui. Lupta ținu toată noaptea. La urmă, Străinul „l-a lovit la

12. Iacob știa acum că acest Străin era de origine divină. Isus însuși venise la Iacob. „Omul acela a zis: Lasă-mă să plec, căci se revărsă zorile. Dar Iacob a răspuns: „Nu Te voiu lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta“.

va mai fi Iacob, ci te vei chema Izrahel, căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni, și ai fost biruitor“.

14. Isus binecuvântă astfel pe Iacob. Păcatele sale fură iertate, și el nu se mai teme de întâlnirea cu fratele său, Esau.

SECȚIUNEA JUNIORILOR

Lecțiunea 1 — 7 Iulie, 1945

ISAAC ȘI REBECA

Text biblic: Geneza 24; 25, 7—10.

De memorizat: Prov. 3, 6.

1. Când Abraam ajunsese foarte bătrân, ce spusese el lui Eliazar, cel mai credincios serv al său? Unde îl trimise? Gen. 24, 1—4.

„Locuitorii Canaanului erau dedați idolatriei, și Dumnezeu oprise căsătoria între poporul Său și ei, știind că asemenea căsătorii aveau să ducă la pierderea credinței... În mintea lui Abraam, alegerea unei soții pentru fiul său era o chestie de importanță covârșitor de mare; el era îngrijat ca nu cumva a se căsători cu cineva care să-l îndepărteze de la Dumnezeu. În vremurile vechi, angajamentele de căsătorie se făceau în genere de părinți; și acesta era obiceiul printre cei cari se închinau lui Dumnezeu. Nu se cerea nimănui a se căsători cu cineva pe care nu-l iubea; dar în ce privește înclinarea dragostei lor, tineretul era îndrumat de judecata părinților lor cu experiență și temători de Dumnezeu. Era socotit o dezonorare a părinților, și chiar o crimă, folosirea unei căi contrare acesteia“ „*Patriarhi și Profeți*“, p. 171.

2. Ce posibilă greutate aminti servul? Credința lui Abraam ce-l conduse să spună? Vers. 5, 7, 8.

3. Ce luă servul cu sine? Unde plecă el? În ce cetate? Vers. 10.

Era o cale lungă de acolo unde trăia Abraam până unde se găsea străbunii lui în Haran. Caravana consta din zece cămile împreună cu conducătorii și îngrijitorii lor. Cămilele purtau daruri bogate, și celor cari de altfel nu cunoșteau nimic despre el le dădu o idee despre faptul că Abraam era bogat și cu vază. Mărimea caravanei avea să fie o ocrotire față de jefuitori și față de atacurile cari ar fi fost date de triburile rățăcitoare.

4. Unde opri servul cămilele? Care era obiceiul femeilor din cetate la apusul soarelui? Apropiindu-se de sfârșitul călătoriei, în ce fel căută servul înțelepciune spre a ști ce să facă? Pentru care semn distinct se rugă el? Vers. 11—14.

5. Înainte de a fi terminat să se roage, cine veni la fântână? Ce bunăvoință ceru servul lui Abraam din partea ei? Vers. 15, 17.

6. În ce fel își arată Rebeca bunăvoința inimii ei? Vers. 18—20.

7. Ce arată că servul înțelegea că Domnul răspunse la rugăciunea sa prin trimiterea Rebecii la fântână? Vers. 21, 22.

8. Ce convorbire avu loc între ei? Vers. 23—25.

9. În ce fel își arată servul recunoștința față de răspunsul la rugăciunea făcută? Vers. 26, 27.

10. După aceea ce făcu Rebeca? Ce ospitalitate oferi fratele ei servului lui Abraam? Vers. 28—31.

11. Ce primire acceptă servul? Însă ce nu voia el să facă până ce nu avea să-și spună însărcinarea? Vers. 32, 33.

12. Cum își povesti el scopul venirii acolo și experiențele avute? Vers. 34—46.

13. Apoi ce întrebă el? Ce spuse tatăl și fratele Rebecii? În ce fel recunosc din nou servul că Domnul îl condusesese? Vers. 49—52.

14. Ce obicei al oamenilor de atunci îl puse în practică servul? Vers. 53.

Obiceiul din zilele acelea cerea ca mireșii și rudelor ei să se dea podoabe și îmbrăcăminte din partea viitorului ei soț, pentru ca astfel să întărească logodna. Darurile erau date cu multă ceremonie și înaintea martorilor. Câteodată ele erau amintite într'un document scris.

15. Ce avu loc în dimineața următoare? Vers. 54—59.

Debora, bătrâna doică a Rebecii, o însoți la noul ei cămin, și anume din dragoste și spre a o ocroti. Ea mai avea și alte ajutoare.

16. Cum se întâlni Rebeca și Isaac? Vers. 62—66.

Când Rebeca află că bărbatul pe care-l văzuse apropiindu-se era logodnicul ei, se dădu jos de pe cămilă în semn de respect, potrivit regulilor de bună cuviință din partea locului. Scriitorii ne spun că în Răsărit o femeie de orice rang social încă și acum se prezintă voalată logodnicului ei până la terminarea căsătoriei.

17. Unde duse Isaac pe Rebeca? Vers. 67.

Ce contrast între umblarea lui Isaac și aceea a tineretului din vremea noastră, chiar și dintre prelinșii creștini! Tinerii prea adesea socotesc că acordarea dragostei lor este o chestiune în care singuri ei au să-și spună cuvântul — o chestiune în care nici Dumnezeu și nici părinții nu au de ce să se amestece. Cu mult înainte de a fi ajuns la statura deplină de bărbat și femeie, ei se socotesc în stare să-și facă alegerea, fără ajutorul părinților. Doar câțiva ani de căsătorie sunt de obicei îndestulători să le arate

greșeala, dar deseori prea târziu spre a opri urmările nefaste. Datorită acestei lipse de înțelepciune și putere de conducere de sine se ajunge ca răul să se agraveze, până ce legătura căsătoriei ajunge un jug supărător. Mulți au distrus în felul acesta fericirea din viața de acum, și speranța vieții viitoare“. „*Patriarhi și Profeți*“, p. 175.

18. Cât de bătrân era Abraam când muri? Cine îl îngropă? Unde a fost înmormântat? Cine mai este înmormântat acolo? Gen. 25, 7—10.

„In peștera Macpela stau adunate ca o comoară rămășițele lui Abraam și Sara, ale lui Isaac și Rebeca, cum și ale Leei, și corpurile îmbălsămate ale lui Iacob și poate și al lui Iosif. Niciun alt loc din Țara Sfântă nu cuprinde așa mult praf prețios ca acesta. Partea de loc de deasupra peșterii este acoperită de un altar mahomedan. De când este stăpânirea mahomedană, nu a fost cu putință a se pătrunde acolo nici de creștini nici de Ebrei“. — *Geikie*. Peloubet ne spune că Prințului de Walles și câtorva prieteni li s'a îngăduit odată să intre în moschee, dar nu și în peștera de dedesubt. Se crede că în peșteră totuși pot fi găsite lucruri amintitoare, poate cărămizi scrise în vremea aceea, și cari vor aduce multă lumină cu privire la zilele acelea de demult.

Lecțiunea 2 — 14 Iulie, 1945

IACOB ȘI ESAU

Text biblic: Geneza 25, 27—34; 27, 1—40.

De memorizat: Luca 12, 23.

1. Cari au fost numele celor doi fii ai lui Isaac? Ce este spus despre fiecare? De cine era iubit fiecare din ei mai mult? Gen. 25, 27. 28.

De obicei gemenii se aseamănă foarte mult în ce privește gândirea și felul de a fi, după cum sunt de obicei la fel în caracteristicile fizice și ale trăsăturilor feței. Însă Iacob și Esau erau deosebiți în caracter și înfățișare. „Esau crescuse nutrivând plăcerea mulțumirii de sine, și îndreptându-și tot interesul asupra lucrurilor actuale. Neîngăduind să fie restrâns întru ceva, el își găsea plăcere în libertatea mare a vânării și de timpuriu își alegea viața de vânător... Iacob, gânditor, sârguitor și plin de grijă, mereu cugetând mai mult la viitor decât la prezent, era mulțumit a locui acasă, ocupat cu îngrijirea turmelor și cultura pământului“. — „*Patriarhi și Profeți*“, p. 177.

2. Fiind fiul cel mai mare, căror binecuvântări era moștenitor Esau?

„Făgăduințele făcute lui Abraam și confirmate fiului său, erau socotite de Isaac și Rebeca fiind ținta de seamă a dorințelor și nădejdelor lor. Iacob și Esau cunoșteau destul de bine aceste făgăduințe. Ei fusese învățați să privească dreptul de prim născut ca o chestiune de mare importanță, căci el cuprindea în sine nu numai moștenire a bunurilor pământești, dar și o însemnătate spirituală deosebită. Cel care primea

acest drept trebuia să fie preotul familiei; în linia viitorilor săi urmași avea să vină Mântuitorul lumii. Pe de altă parte, celui care deținea dreptul de întâi născut îi revenea anumite obligații. Cel care avea să moștenească binecuvântările acestea trebuia să-și consacre viața în serviciul lui Dumnezeu. Asemenea lui Abraam, el trebuia să fie ascultător de cerințele divine. În căsătorie, în legăturile sale familiare, în viața publică, el trebuia să vadă care este voia lui Dumnezeu“. „*Patriarhi și Profeți*“, pp. 177. 178.

3. Cum privea fiecare fiu dreptul de întâi născut?

După legea naturală a moștenirii „dreptul de întâi născut aparținea lui Esau, însă el nu prețuia binecuvântările spirituale cari îl însoțeau. Lui îi plăcea puterea și bogățiile, însă nu se îngrijea de viața religioasă. Iacob dorea cu înfocare după binecuvântările spirituale ale dreptului de întâi născut. El dorea să trăiască o viață de legătură cu Dumnezeu ca și Abraam, să aducă jertfe pentru familia sa, și să fie cel în a cărui familie avea să vină Hristos. El cugeta zi și noapte la aceasta, și încerca să găsească o cale prin care să poată răpi lui Esau dreptul de întâi născut. Dumnezeu spusese lui Rebeca, a nume că Iacob trebuia să aibă dreptul de întâi născut, și El l-ar fi dat lui Iacob la vremea și în chipul socotit de bine de El, însă Iacob nu putea să rabde“. „*Invățăături biblice*“, *Mckibbin*, Vol. I, p. 95.

4. În ce împrejurări își vându Esau dreptul său de întâi născut? Vers. 29—34.

„Esau și-a nesocotit dreptul de întâi născut. Scăpându-se de el se simți ușurat. De acum nu mai avea nicio piedecă pe cale; putea să facă ce voia. Pentru această plăcere sălbatică, greșit numită libertate, cât de mulți își vând dreptul lor de întâi născut la o moștenire curată și neîntinată, veșnică în ceruri!“ „*Patriarhi și Profeți*“, p. 170.

5. Când Isaac îmbătrâni, ce planuri făcu spre a da lui Esau binecuvântarea de întâi născut? Gen. 27, 1—4.

„Esau violase una din condițiile legământului, care oprește căsătoria între cei credincioși și necredincioși; totuși Isaac era încă neclintit în hotărîrea lui de a-i da dreptul de întâi născut. Stăruința Rebecii, dorința puternică a lui Iacob după binecuvântare, și indiferența lui Esau în ce privește binecuvântarea, nu au avut nicio influență asupra tatălui în a-și schimba părerea. Anii treceau; și odată, Isaac, bătrân și orb, așteptând ca în curând să moară, hotărî să nu mai întârzie în a da fiului său mai mare binecuvântarea. Dar știind împotrivirea Rebecii și a lui Iacob, se hotărî să facă în taină această ceremonie solemnă. Potrivit cu obiceiul de a face un ospăț cu ocazia aceasta, patriarhul ceru lui Esau: „Du-te la câmp, și adu-mi vânat. Fă-mi o mâncare, cum îmi place mie, ... ca să te binecuvinteze sufletul meu înainte de a muri“. — „*Patriarhi și Profeți*“, p. 179.

6. Cine auzi ce spusese Isaac? Ce plan a fost

alcătuit pentru ca Iacob să obțină binecuvântarea? Vers. 5—10.

7. Ce greutate văzu Iacob în acest plan? Cum stăruia mama lui de el ca să o asculte? Vers. 11—13.

8. În ce fel au înșelat pe Isaac? Vers. 14—17.

9. Ce avu loc când Iacob duse tatălui său mâncarea și pâinea? Ce îndoială i se ridică în mnite? De ce nu s'a descoperit înșelăciunea lui Iacob? Vers. 18—25.

10. În ce fel s'a mai asigurat Isaac că vorbea cu Esau? Ce binecuvântări rosti Isaac față de Iacob? Vers. 26—29.

11. Imediat ce Iacob primi binecuvântarea, cine veni? Ce spuse Esau? Vers. 30. 31.

12. Ce întrebă Isaac? Ce efect avu răspunsul asupra lui? Vers. 32. 33.

13. Când Esau auzi cuvintele tatălui său, ce făcu? Ce întrebă? Vers. 34.

„Esau disprețuise valoarea binecuvântării în timp ce-i stătea la îndemână, dar dori să o aibă acum când plecase pentru totdeauna dela el. Intreaga furie a firii sale impulsive și pasionate se ridică, iar mânia și furia lui erau grozave“. — *„Patriarhi și Profeți“*, p. 181.

14. Ce spuse Isaac că făcuse Iacob? În ce fel vorbi Esau contra lui Iacob? Vers. 45. 36.

15. Cum întări Isaac binecuvântarea pe care o dăduse lui Iacob? Pentru care lucru stăruia Esau cu lacrimi? Vers. 37—40.

„Esau nu era îndepărtat dela privilegiul de a căuta binecuvântarea lui Dumnezeu prin pocăință; însă el nu putea să mai găsească o cale de a-și recâștiga dreptul de întâi născut. Mânia lui nu izbucni din convingerea de păcat; el nu dorea să fie împăcat cu Dumnezeu. El se întrista din pricina urmărilor păcatului său, iar nu de păcatul însuși“. — *„Patriarhi și Profeți“*, p. 181.

Lecțiunea 3 — 21 Iulie, 1945

SOMNUL LUI IACOB

Text biblic: Geneza 27, 41—45; 28.

De memorizat: Geneza 28, 16.

1. De ce ura Esau pe fratele său Iacob? Ce își spuse în inima sa? Gen. 27, 41.

2. Ce plan propuse Rebeca lui Iacob spre a împiedeca pe Esau de a-și aduce planul la îndeplinire? Ce gândi ea că avea să uite Esau curând? În ce fel vorbi lui Isaac despre plecarea lui Iacob? Vers. 42—46.

„De sigur, Esau era foarte mâniat. Se poate că el ar fi renunțat de bună voie la dreptul de întâi născut, însă ce-l mânia era că-i fusese furat. El văzu o cale ușoară de a-l obține iarăși. Cu puterea sa fizică el ar fi putut omorî pe fratele său Iacob, și dreptul de întâi născut avea să fie al lui. Pentru a scăpa de această primejdie, Rebeca plănui să mâne pe Iacob departe de acolo pentru o vreme, cerându-i să-și caute o soție dintre rudele sale de pe Eufurat. Ea cunoș-

tea destul de bine pe Esau pentru a crede că mânia sa se va stinge dela sine în curând, și ea spera ca în scurt timp Iacob să se poată întoarce cu una din nepoatele sale drept soție a lui. Puțin se gândea ea că aveau să treacă douăzeci de ani înainte de a se întoarce, și că ea nu-și va mai vedea niciodată pe iubitul ei fiu“. — *Peloubet*.

3. Ce poruncă îi dădu Isaac lui Iacob? Unde spuse el că trebuia să meargă Iacob? Ce binecuvântare îi dădu el? Gen. 28, 1—5.

Padan-Aram din Mesopotamia era locul unde Abraam se stabilise pentru o vreme, înainte de a veni în Canaan, și unde rămase fratele său Nahor. Unchiul lui Iacob, Laban, fratele Rebecii, trăia acolo. Drumul pentru primele două sau trei zile era acelaș ca cel făcut de Abraam și Isaac în călătoria lor memorabilă către muntele Moria. Eleazar, servul lui Abraam, făcu întreg acest drum când se duse să găsească o soție potrivită pentru fiul său Isaac.

4. În timpul călătoriei, ce făcu el când veni noaptea? Vers. 11.

„Cu inima adânc mișcată Iacob porni în această călătorie singuratică. Numai cu toiagul în mână el trebuia să călătorească sute de kilometri printr'un ținut locuit de triburi sălbatice și nomade. În remușcarea și teama sa el căută să evite pe oameni, ca nu cumva să fie găsit de mâniatul său frate. El se temea că pierduse pentru totdeauna binecuvântarea pe care Dumnezeu gândise a i-o da; și Satana sta în apropiere pentru a-l ispiti. Seara celei de a doua zi îl găsi departe de corturile tatălui său. El simțea că el era un exilat, și știa că toată această nenorocire care venise asupra lui era ca urmare a propriei sale purtări rele. Intunecul disperării îi apăsa sufletul, și cu multă greutate îndrăzni să se roage. Dar el era atât de cu totul singur încât simțea o nevoie a ocrotirii din partea lui Dumnezeu cum nu mai simțise niciodată mai înainte. Cu lacrimi și adâncă umilință el își mărturisii păcatul, și ceru în rugăciune o dovadă că el nu era cu totul uitat“. — *„Patriarhi și Profeți“*, p. 183.

5. Ce visă el? Ce făgăduință, făcută odată lui Abraam, a fost reînnoită lui Iacob? Vers. 12—14.

În lecțiunea această făgăduința dată lui Abram și lui Isaac a fost reînnoită lui Iacob. Ps. 105, 9—11.

6. Ce încurajare deosebită dădu Domnul lui Iacob în singurătatea lui? Vers. 15.

„Păcatul lui Adam și al Evei despărți pământul de cer, așa că omul nu mai putea să aibă legătură cu Creatorul său. Totuși lumea nu a fost lăsată în singuratică desnădejde. Scara reprezentă pe Isus, calea hotărîtă pentru legătură. Dacă El nu ar fi clădit cu propriile Sale merite un pod peste prăpastia pe care o făcuse păcatul, îngerii slujitori nu ar fi putut ține nicio legătură cu omul căzut“. — *„Patriarhi și Profeți“*, p. 184.

7. Când Iacob se trezi, ce spuse el? Vers. 16.

8. Ce simți el când își dădu seama că fusese

înaintea lui Dumnezeu? Ce loc spuse el că era acela? Vers. 17.

9. Ce ridică Iacob ca aducere aminte a experienței avută? Vers. 18.

10. Ce nume dădu el locului unde își petrecuse noaptea? Care este însemnătatea numelui? Vers. 19.

11. Ce vot făcu Iacob? Ce spuse el că va da Domnului? Vers. 20—22.

Lecțiunea 4 — 28 Iulie, 1945

IACOB LA LABAN

Text biblic: Geneza 29, 1—20; 31, 1—3. 17. 18; 32.

De memorizat: Geneza 32, 26.

1. În călătoria sa spre Haran unde ajunse Iacob? Gen. 29, 1.

„Cu o credință nouă și stăruitoare în făgăduințele divine, și asigurat de prezența și ocrotirea îngerilor cerești, Iacob își continuă călătoria către țara celor ce locuiesc la Răsărit. Inșă cât de deosebită a fost sosirea lui de aceea a solului lui Abraam cu aproape o sută de ani mai înainte! Servul venise cu o mulțime de însoțitori călărind pe cămile, și cu daruri bogate în aur și argint; fiul era un călător singuratic pe jos, neavând nicio altă avere decât toiagul său“. „*Patriarhi și Profeți*“, p. 188.

„Oamenii din Răsărit“. Noi înțelegem că expresia se referă la locuitorii din Mesopotamia și întregul ținut cuprins între brațele Eufratului.

2. Ce văzu el pe câmp? Când se strâneau toate turmele, ce se făcea? Vers. 2. 3.

3. Ce convorbire avu lor la fântână? Vers. 4—8.

4. Cine veni atunci la fântână? Cum o ajută Iacob? Ce-i spuse el? Vers. 9—12.

5. Cum a fost primit Iacob de unchiul său Laban? Vers. 13. 14.

6. Ce înțelegere s'a făcut între ei? Vers. 15—20.

7. În ce fel înșelă Laban pe Iacob? Vers. 22—28.

„Șapte ani de serviciu credincios dădu Iacob pentru Rahela, și anii pe cari i-a slujit, și s'au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea. Inșă egoistul și lacomul Laban, dorind să rețină un ajutor atât de valoros, săvârși o crudă desamăgire înlocuind pe Rahela cu Lea. Faptul că și Lea avea o parte bună în această înșelătorie, îl făcu pe Iacob să simtă că nu ar putea să o iubească. Muștrarea plină de supărare pe care o făcu lui Laban a fost întâmpinată cu oferirea Rahelei în schimbul altor șapte ani de serviciu. Inșă tatăl stăruia ca Lea să nu fie îndepărtată, deoarece aceasta ar aduce dispreț asupra familiei. În telul acesta Iacob a fost pus într'o situație grea și critică; în cele din urmă el se hotărî să rețină pe Lea și a se căsători cu Rahela. Rahela a fost totdeauna aceea pe care a iubit-o mai mult“. „*Patriarhi și Profeți*“, pp. 189. 190.

8. Cât timp servi Iacob pe unchiul său Laban?

„Timp de douăzeci de ani, Iacob rămase în Mesopotamia, lucrând în slujba lui Laban, care neținând seamă de legăturile de rudenie, era mânat de dorința de a trage asupra-și toate foloasele legăturilor lor. Patrusprezece ani de muncă ceru el pentru cele două fiice; și în timpul ce mai rămase, plata lui Iacob a fost schimbată de zece ori. Totuși slujirea lui Iacob a fost sânguincioasă și cu credincioșie“. „*Patriarhi și Profeți*“, p. 190.

9. După ani de slujire credincioasă lui Laban, ce schimbare observă Iacob în unchiul său? Ce spuse Domnul lui Iacob să facă? Gen. 31, 1—3.

10. Pe cine luă Iacob cu sine odată cu reîntoarcerea sa în Canaan? Vers. 17. 18.

11. Pe când Iacob era pe drum, cine îl întâlni? Gen. 32, 1. 2.

12. Ce veste trimise Iacob fratelui său Esau? Ce au spus solii când s'au întors? Vers. 3—6.

„După fuga lui Iacob, Esau a fost privit ca singurul moștenitor al averilor tatălui său. Vestea revenirii lui Iacob avea să ridice teama că el venea spre a pretinde moștenirea. Esau era acum în stare să facă mare rău fratelui său, dacă ar fi vrut, și aceasta nu numai din dorința de răzbunare, dar și pentru a stăpâni nefurbit averea către care privise de atâta vreme ca fiind a sa“. „*Patriarhi și Profeți*“, p. 195.

13. Ce simțimânt avu Iacob când auzi răspunsul? Cum încercă el să-și ocrotească familia și averea? Vers. 7. 8.

14. Ce rugăciune înălță el? Ce făgăduință prezentă el? Vers. 9—12.

„Se găsea într'o regiune singuratică și muntoasă, un loc plin cu fiare sălbatice și locul de ascuns al jefuitorilor și ucigașilor. Singur și neocrotit, Iacob se plecă la pământ cu adâncă tristețe. Era miezul nopții. Tot ce-i fericea vieaș era acolo, expuși primejdiei și morții. Ceea ce îl amăra mai mult era gândul că propriul său păcat era care adusesese această primejdie asupra celor nevinovați. Cu strigăte și lacrimi amare el își înălță rugăciunea către Dumnezeu“. — „*Patriarhi și Profeți*“, pp. 196. 197.

15. În ce fel căută Iacob să se împace cu Esau? Ce aveau să spună servii săi când aveau să întâlnească pe fratele lui? Vers. 13—20.

16. Ce făcu Iacob în noaptea aceea? După ce toți au trecut pârâul, afară de el, ce experiență avu Iacob? Vers. 22—25.

Iacob este una din apele principale din Palestina răsăriteană, și curge în Iordan. Peniel sau Penuel, se crede a fi fost o înălțime mai de seamă în apropiere de Iaboc. Mai târziu s'a ridicat aici o cetate. (Vezi Jud. 8, 17).

17. Revărsându-se zorile, ce zise tovarășul său? Care a fost răspunsul lui Iacob? Vers. 26.

18. Ce nume i s'a dat lui Iacob în noaptea aceea? Ce însemna vechiul său nume? (Vezi Gen. 27, 36). Ce însemna acest nume nou? V. 27, 28.

19. Ce întrebare puse Iacob? Ce i se răspunde? Cum a fost mulțumită dorința inimii lui? Vers. 29. 30.